

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16.242 van 23 september 2008
in de zaak X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 5 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 11 maart 2008 waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die loco advocaat J. VEYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Betreffende de ontvankelijkheid.

Verzoeker dient op 17 april 2008 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep tot nietigverklaring in tegen twee beslissingen:

- de beslissing van 5 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.
- de beslissing van 11 maart 2008 waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Beide beslissingen werden betekend op 11 maart 2008. De wettelijke beroepstermijn begint derhalve te lopen op 17 maart 2008 en eindigt op 15 april 2008.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift het volgende aangaande de tijdigheid van het beroep:

“(…) De bestreden beslissing geeft aan dat een procedure tot nietigverklaring moet worden ingeleid bij de Raad van State, het geen bij verzoekschrift tot nietigverklaring werd gedaan dd. 10 april 2008.

Bij schrijven van de Raad van State dd. 11 april 2008, ontvangen op 14 april 2008 deelde de Raad mee, dat zij niet langer de bevoegdheid droeg dienaangaande.

In die zin is de termijn, bij gebrek aan correcte vermelding van de beroepsinstantie derhalve nog niet beginnen lopen.

Het verzoekschrift tot vernietiging is tijdig ingediend.”

Uit het administratief dossier blijkt dat bij de beslissing van 5 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard wel degelijk de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen correct wordt vermeld als beroepsinstantie. Het beroep is derhalve ratione temporis kennelijk onontvankelijk voor zover het is gericht tegen deze beslissing.

De beslissing van 11 maart 2008 waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten vermeldt wel de Raad van State foutief als beroepsinstantie. De beroepstermijn tegen deze beslissing is derhalve nog niet beginnen lopen. Het beroep tot nietigverklaring wordt enkel behandeld voor zover het is gericht tegen de beslissing van 11 maart 2008 waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker wordt op 11 maart 2008 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatslozen op datum van 09.03.2006”

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen”, de “motiveringsplicht voorzien in de wet van 15 december 1980” en het (materieel) motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Hij richt zich hierbij tegen de beslissing van 5 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Hij voert in een tweede onderdeel van het eerste middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Hij betoogt dat hij uit de tweede bestreden beslissing niet kan afleiden of die gebaseerd is op een rechtens correct genomen eerdere beslissing bij gebrek aan het vermelden van de datum waarop de beslissing is genomen, dat deze datum ook niet kan worden afgeleid uit de tweede bestreden beslissing, dat hoe dan ook de rechtszekerheid vereist dat met zekerheid kan worden gezegd om welke beslissing en van welke datum de beslissing is die aan de basis ligt van een bevel om het grondgebied te

verlaten, dat hij dit niet met zekerheid tenzij via een hypothetische redenering meent te kunnen achterhalen, dat uit de tweede bestreden beslissing onmiskenbaar moet worden afgeleid welke beslissing van welke datum aan de basis ligt van de redenen die de tweede bestreden beslissing vermeldt, dat dit beginsel niet functioneel of relatief moet worden geïnterpreteerd, dat een absoluut duidelijke afbakening van de eerste beslissing aan de basis moet liggen van de tweede bestreden beslissing zoniet kan hij de redenen van de tweede bestreden beslissing niet met zekerheid over de aard van de motivering ervan nagaan, dat de zorgvuldigheid minstens vereist dat een beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten dat motieven overneemt uit een eerdere beslissing deze beslissing overneemt minstens onmiskenbaar aanduidt inclusief datum van de genomen beslissing en dat dit alles niet kadert binnen de afbakening van een zorgvuldige overheid. In een tweede middel richt verzoeker zich opnieuw tegen de beslissing van 5 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en voert hij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het (materieel) motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het feit dat er in het bevel niet de datum zou vermeld staan van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet dit op zich de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan verantwoorden, dat de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uitmaakt en dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig. Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken te vernietigen nu verzoeker niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van het bevel zou zijn gebeurd hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten.

3.3. In de repliekmemoirie herhaalt en verduidelijkt verzoeker in essentie het tweede onderdeel van het eerste middel zoals uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.4. Het eerste onderdeel van het eerste middel en het tweede middel zijn gericht tegen de beslissing van 5 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en zijn derhalve onontvankelijk.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

Verzoeker betoogt dat "(hij) uit (...) de tweede bestreden beslissing (...) niet (kan) afleiden of (die) gebaseerd is op een rechtens correct genomen eerdere beslissing bij gebrek aan het vermelden van de datum waarop de beslissing is genomen". Verzoeker geeft met zijn bewoordingen "tweede bestreden beslissing" zelf al aan dat de beslissing van 11 maart 2008 waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten een aparte beslissing is die wordt gedragen door eigen motieven. In casu bevat de bestreden beslissing twee motieven, die door verzoeker niet eens worden betwist:

1. Verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

2. Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatslozen op datum van 09.03.2006

Verzoeker maakt derhalve met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het eerste middel is niet gegrond. Het tweede middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig september tweeduizend en acht door:

dh. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dh. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC.